Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 274 043 van 14 juni 2022**
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat M. DEMOL**
**Avenue des Expositions 8A**
**7000 MONS**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie**

**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEMOL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2018 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 25 juni 2021 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing.

Bij arrest van 29 november 2021 met nr. 264 478 beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 20 januari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,*

*naam : [G.J.]*
*voornaam : [A.]*
*geboortedatum : […]*
*geboorteplaats : […]*
*nationaliteit : Iran*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*REDEN VAN DE BESLISSING :*

*Op 28/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.*

*Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-beginsel, van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* en van het beginsel *"audi alteram partem"*.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

*"Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:*
*« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »*
*De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen.*

*Het beginsel audi alteram partem eist dat eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die deze persoon nadelig zou kunne beïnvloeden, voor het nemen van deze maatregel wordt verhoord;*
*De Raad heeft al beslist:*
*"2.5. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).*
*Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).*
*Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).*
*De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.*
*Er wordt evenwel op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).*
*Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).*
*Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).*
*….." (arrest nr. 178 745 van 30 november 2016)*
*De verzoeker had zijn familiale toestand verklaard tijdens haar gehoor voor de CGVS. Hij praatte over de aanwezigheid van zijn familieleden op het grondgebied en nochtans van de aanwezigheid van Mevrouw [S.M.] ( […]).*
*Alle die inlichtingen werden niet beschouwd door de verwester, in bestrijding met artikel 74/13 van de vreemdelingwet. Ze heeft niet rekening houden met de familiale toestand van de verzoeker voordat ze de bestreden beslissing heeft genomen. Er bestaat een schending van dit artikel.*
*Minstens toont de motivering van de bestreden beslissing niet dat die plicht door de verweerster werd respecteert.*
*De verzoeker toont ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel audi alteram partem.*
*Hij werd niet verhoord voordat de verweerster de bestreden beslissing genomen heeft en hij voert in casu specifieke omstandigheden aan die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.*
*Hij verblijft op het grondgebied bij zijn partner vanaf 2018; Een duurzaam relatie is en privé/ gezins-of familieleven die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Hij is in relatie sinds 3 jaar met zijn partner; Hij verblijft met haar vanaf 30 november 2018 (zie stuk 3 samenstelling).*

*De verzoeker toont specifieke omstandigheden die het opleggen van een bevel om het grondbied te verlaten hadden moeten beïnvloeden. Er bestaat een bestrijding van het beginsel audi alteram partem.*
*Ten slotte stelt de verzoeker een schending van artikel 8 EVRM vast; Hij bewijst een privaat / gezin leven met zijn partner en die word niet beschouwd door de verweerster.*
*Er bestaat een positieve verplichting voor verweerster om dit gezinsleven te garanderen."*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 7, eerste lid, 1° van dezelfde wet. Er wordt verder gemotiveerd dat op 28 juni 2021 de commissaris-generaal een negatieve beslissing nam inzake het verzoek om internationale bescherming en dat het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep door de Raad werd verworpen op 29 november 2021. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker in het land verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt gepreciseerd dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze voorziene motiveringen hem niet in staat stellen om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is gegeven derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker aanvoert dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn familiale toestand, zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat uit deze bepaling op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van de hierin vervatte elementen dient te worden opgenomen. Nu, uit wat volgt, zal blijken dat verzoeker niet kan overtuigen dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan hij niet overtuigen dat enige specifieke motivering inzake enig gezins- of familieleven zich opdrong in de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daar-van niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*"De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-*

*generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.*
*Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.*
*Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden."*

Het eveneens toegepaste artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt verder:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*
*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;".*

Het is niet betwist dat, op het ogenblik van de afgifte van het bestreden bevel, zowel de commissaris-generaal als de Raad hadden beslist om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verder is het evenmin betwist dat verzoeker niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en dat hij in België verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*"moet"*), tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen zouden verzetten. Een onderzoek naar de door verzoeker ingeroepen hogere rechtsnorm van artikel 8 van het EVRM, alsook naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dringt zich dus op.

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister c.q. de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt niet dat hij minderjarige kinderen heeft met wiens hoger belang rekening had moeten worden gehouden en stelt verder ook niet dat hij enig gezondheidsprobleem heeft. Hij betoogt wel dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op 20 januari 2022 een nota *"evaluatie artikel 74/13"* heeft opgemaakt. Deze luidt als volgt:

"*In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "[…]" is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:*

*- Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 28/01/2019) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.*
*- Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 28/01/2019) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.*
*- Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.*
*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten*."

Verzoeker betoogt echter dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij familie heeft in België en meer bepaald dat hij reeds sedert drie jaar een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner, mevrouw S.M. Hij stelt dat hij sedert 30 november 2018 samenwoont met mevrouw S.M. en dat hij reeds melding maakte van haar aanwezigheid tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het administratief dossier bevindt zich het gehoorverslag van verzoeker van 28 januari 2019, dat werd opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit gehoor werd verzoeker gevraagd naar de persoonsgegevens van *"de partner en de gezinsleden"*. Hij gaf geenszins aan dat hij gehuwd zou zijn, dan wel een verloofde of een feitelijke partner zou hebben. Op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, heeft verzoeker het volgende geantwoord: *"Ik heb verre familie hier in België, hij kon mij helpen en daarom kwam ik naar hier."*

In een eerdere aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 november 2018 had verzoeker wel verklaard dat hij familie heeft in België en hij vermeldde hierbij *"cousine de ma mère, [S.M.]"* (vertaling: "*nicht van mijn moeder*").

In het administratief dossier bevindt zich verder mailverkeer tussen mevrouw S.M. en een voormalig bevoegde minister voor Asiel en Migratie. Op 20 mei 2019 schreef mevrouw S.M. het volgende:

*"[…]*
*Je viens vers vous car je m'en sort plus car depuis octobre 2018 j héberge un cousin iranien demandeur d'asile poltique. J'ai fait tout les démarche avec lui et il habite chez moi et il entièremenet à ma charge et je doit même payé pour sa carte d'identité et c'est déplacement. Aucune aide de nulle part et à chaque fois que j'ai besoin un renseignement on m'envoie d'un service à l'autre. J'ai déjà un fils handicape que vie avec moi et avec mon cousin nous somme 3 à vivre avec un salaire. [sic]*
*[…]"*

(eigen vertaling : *"Ik richt mij tot u omdat ik het niet langer trek, daar ik sinds oktober 2018 een Iraanse neef opvang die politiek asiel heeft gevraagd. Ik heb alle stappen met hem gezet. Hij woont bij mij en hij is volledig onder mijn hoede en ik moet zelfs betalen voor zijn identiteitskaart en zijn verplaatsing. Er is*

*nergens hulp en elke keer dat ik informatie nodig heb, word ik van de ene dienst naar de andere gestuurd. Ik heb al een gehandicapte zoon die bij mij woont en met mijn neef zijn we met 3 om van één salaris te leven."*)

Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat hij wel degelijk (eenmalig) heeft verklaard dat hij familie heeft in België en hierbij uitdrukkelijk mevrouw S.M. heeft genoemd. Al verklaarde hij in een later gehoor van 28 januari 2019 dat hij enkel *"verre familie"* in België heeft. Verder zijn er ook aanwijzingen in het administratief dossier aanwezig dat verzoeker samenwoont met mevrouw S.M., die zijn nicht of de nicht van zijn moeder zou zijn.

De vraag is echter of deze elementen voldoende zijn om te kunnen spreken van een gezins- of familie-leven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er immers op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van voormeld verdragsartikel indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker toont geenszins het actuele bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan met mevrouw S.M. Meer zelfs, hij beroept zich geenszins op zijn familieband met mevrouw S.M. als zijnde zijn nicht, dan wel de nicht van zijn moeder. Hij betoogt immers dat mevrouw S.M. zijn partner is met wie hij sedert november 2018 samenwoont en met wie hij een duurzame relatie zou onderhouden. Hiervan zit echter geen enkel stavingstuk in het administratief dossier, noch heeft verzoeker deze relatie ooit ter kennis gebracht aan verweerder, ook niet in zijn gehoor van 28 januari 2019, dat nochtans plaatsvond na de beweerde aanvang van de duurzame relatie.

Gelet op de voorgaande vaststellingen maakt verzoeker een beschermenswaardig gezins- of familieleven, waarvan verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben en waarmee onterecht geen rekening werd gehouden, niet aannemelijk. Er kan bijge-volg ook geen sprake zijn van een positieve verplichting die rust op verweerder om dit gezinsleven te handhaven.

Inzake het privéleven beperkt verzoeker zich tot de blote bewering dat hij hier een privéleven onder-houdt. Hij concretiseert evenwel op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische banden die hij hier zou hebben opgebouwd en verwijst enkel opnieuw naar zijn band met mevrouw S.M. Zelfs voor zover hij hier een sociaal netwerk heeft, toont hij nog niet aan dat hij bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Zelfs voor zover alsnog enig privéleven zou moeten worden aangenomen, wijst de Raad er nog op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM in de situatie van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating kregen voor een verblijf, het illegale/precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt/Noorwegen). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden blijken in het voorliggende geval geenszins.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

2.7. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting, rekening houdend met de gedane vaststellingen, ook niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel. Een schending van de materiële motiverings-plicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.8. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt klaar

en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.9. Verzoeker beroept zich ten slotte op het recht om te worden gehoord dat integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uit-maken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het principe *"audi alteram partem"* heeft dezelfde inhoud als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727).

Het is niet betwist dat het hoorrecht gold bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het is ook niet betwist dat verzoeker, nadat hij weliswaar is gehoord in het kader van zijn procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming, niet nog eens afzonderlijk werd gehoord in het kader van de terugkeerprocedure.

De Raad wijst er evenwel op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas kan leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker stelt in dit verband dat hij, indien nog gehoord specifiek wat betreft de terugkeerprocedure, had kunnen wijzen op een duurzame relatie van meer dan drie jaar met zijn partner.

Uit de voorgaande bespreking volgt dat verweerder bij de afgifte van het bestreden bevel heeft vastgesteld dat in het administratief dossier geen elementen zaten die erop wezen dat verzoeker in België een duurzame relatie zou hebben. Er blijkt ook niet dat verzoeker zulks voor het nemen van de bestreden beslissing zelf verklaarde.

Verzoeker betoogt nu in zijn verzoekschrift wel dat hij een duurzame relatie in België heeft en verwijst hiervoor naar een attest van samenstelling van het gezin, dat hij bijbrengt bij het verzoekschrift.

Uit het bijgevoegde stuk aangaande de gezinssamenstelling blijkt dat mevrouw S.M. de Belgische nationaliteit heeft en dat zij, samen met haar meerderjarige zoon en verzoeker, ingeschreven staan op een bepaald adres. Verzoeker wordt hierbij genoemd als *"non apparanté"* (eigen vertaling: *"niet verwant"*). Verzoeker toont hiermee enkel aan dat hij sedert 30 november 2018 op hetzelfde adres woont als mevrouw S.M., maar staaft met dit stuk geenszins een partnerrelatie, laat staan een duur-zame partnerrelatie. Hiervan legt verzoeker geen enkel concreet (begin van) bewijs voor.

Gelet op het ontbreken van elk concreet (begin van) bewijs van een duurzame partnerrelatie met mevrouw S.M., toont verzoeker niet aan dat hij, indien hij nog zou zijn gehoord in het kader van de terugkeerprocedure, nog elementen had kunnen aanbrengen die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben.

De aangevoerde schending van het hoorrecht kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

| | |
|---|---|
| mevr. I. CORNELIS, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken |
| dhr. T. LEYSEN, | griffier |

| | |
|---|---|
| De griffier, | De voorzitter, |
| T. LEYSEN | I. CORNELIS |